

Slovo k povzbuzení na neděli 21. července 2024, na 16. neděli v mezidobí – B
Biblická čtení: Jer 23,1-6; Ž 23; Ef 2,13-18; Mk 6,30-34

Milé sestry, milí bratři,

zkusme svou pozornost zaměřit na úryvek **z evangelia** podle Marka. Následuje nedlouho po vyslání Dvanácti apoštolů (o něm jsme slyšeli minulou nedělí) a předchází Kristovu zázračnému rozmnožení chleba a ryb a nasycení zástupů (o něm budeme slyšet příští neděli podle Jana). Předznamenán byl Jeremiášovým proroctvím a žalmem, zaslibujícími Mesiáše jako dobrého pastýře, který přijde od Boha a kterému bude na lidech záležet.

Učedníci se tedy **vrací** ze své „mise“ a **vyprávějí** Kristu, co vše Božího se jejich prostřednictvím dělo. Jelikož se na ně stále tlačí další a další **lidé**, Pán Ježíš vyzve apoštoly, aby s ním odjeli lodí přes Genezaretské jezero na nějaké **opuštěné místo**, kde by byli **sami** a společně si **odpočinuli**.

Ježíšova **výzva** k odjetí **do samoty a odpočnutí si** představuje důležitý moment, stále platný a aktuální. Kristovo pozvání je totiž určené **i nám všem**. A je důležité. Zvláště pro všechny **workoholiky** či pro ty, kteří by chvíle samoty a bytí s Bohem – anebo třeba i s druhými lidmi – měli tendenci považovat za **ztrátu času**.

Pán Ježíš se i výzvou k odpočinku projevuje jako **dobry Boží pastýř**, kterému na nás záleží. Když nás volá, abychom si také odpočinuli a dokázali být i sami a s ním. Když nás zve, abychom **podstoupili** od všech svých každodenních starostí a strastí, od všeho, do čehož někdy možná až přespříliš zabředáme, v čem se topíme. Zve nás, abychom uvolnili a **osvobodili** svou **mysl a srdce** pro jiné, **hlubší a intenzivnější** vnímání **Boha** a potažmo **lidí** a celého **světa**. A i tímto způsobem našli trochu vnitřního **pokoje**. Je to pozvání, abychom skrze Krista načerpali novou duchovní Boží sílu, třeba se i trochu zklidnili.

Aby pak i naše **činy** mohly být lepší, laskavější, snad nějak plnější Boha, snad účinnější. **Odpočinek** může posloužit budoucím **aktivitám**, aby byly lepší.

Pozvání k odpočinku, usebranosti, samotě a nabrání sil platí samozřejmě **celoročně**, ale nyní v létě, kdy každý z nás má snad aspoň také nějaké volno, **dovolenou či prázdniny**, ještě o něco **intenzivněji**.

Ježíšovo lidskostí prodchnuté pozvání «Pojďte i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočňte» a úvahy o odpočinku zní někomu možná trochu **banálně**, ale třeba jsou pro řadu z nás právě v těchto dnech **důležité**.

Úryvek evangelia pak pokračuje: «Když Ježíš vystoupil (myšleno z lodi na opuštěném místě), uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře a začal je poučovat o mnoha věcech». Následuje **zázračné** rozmnožení chlebů a ryb a nasycení tisíců. Pán Ježíš viděl hlad a žízeň zástupu po Božím učení a následně i po pokrmu tělesném, pohnulo jím to a zástupy Božsky nasytil, slovem i chlebem. Jakoby sám však tak udělal něco **docela jiného**, než k čemu pozval své učedníky; věnoval se ostatním lidem a neodpočinul si.

«Bylo mu jich líto» je toho evangelistou zachyceným důvodem. Což bylo nejen projevem Kristovy **boholidské reakce** na nouzi lidí, a tak naplněním starozákonního proroctví o dobrém pastýři, ale i – můžeme snad v evangeliu číst – jakýmsi **shrnutím** všeho, k čemu by nás měla vést právě **proměna** našeho nitra Kristovou milostí. Ta proměna, k níž má dojít i ve **chvilích** skutečného **odpočinku**.

Abychom i my viděli **nouzi** druhých, aby nám jich bylo skutečně **líto** a chtěli jim opravdu účinně **pomoci**. Abychom uměli mít soucit – skutečnou **compassio** – s druhými lidmi a jejich nouzí, bídou a bolestí, ale i třeba radostí. Abychom druhé lidi vůbec viděli, vnímali, co prožívají, a na to chtěli reagovat; pomoci, nasycením, útěchou, milosrdenstvím anebo třeba jen svou blízkostí.

Empatie, schopnost vcítit se, spolu prožít bolest (ale pochopitelně i radost), je jednou z **nejkrásnějších potencialit** člověka, jednou z těch, které nás připodobňují samotnému **Božímu Synu**, jsou-li aktivovány.

Co pro proměnu svého srdce můžeme ze své strany udělat, je tedy, že aspoň občas **uposlechneme** Kristovu výzvu «pojďte i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočíte». Dokážeme-li – denně aspoň na chvíli, ve chvílích volna i na delší čas – **poodstoupit** od svých starostí (ale i radostí), budeme-li aspoň na nějakou dobu sami s Kristem (ale i se sebou) a budeme ho mimo jiné usilovně prosit, aby učinil naše srdce aspoň trochu podobné svému, **tehdy** se může začít s naším srdcem **něco Božího** dít. Naše nitro se může aspoň trochu **kultivovat** k lepšímu, přinejmenším **osvobodit se** od stresu, který mu v rozvinutí se v dobrém leckdy skutečně brání.

Na dobrotě srdce přeci všechno závisí. **Dobré srdce** je empatické, soucitné, vidí nouzi druhého, chce se nad ní smilovat a konkrétně pomoci. Dobré srdce jedná laskavě spontánně, ne z povinnosti, nýbrž z radosti. Dobré srdce je základem všeho mezilidského dobra, na dobrém srdci záleží kvalita života na zemi, podle srdce bude posuzována podoba naší věčnosti.

Odpočaté a svobodné srdce má v **praxi** větší naději být **lepší**, chovat se lépe, rozhodovat se lépe, žít smířeněji s lidmi. Zvláště když se srdce ve chvílích odpočinku otevřelo **Bohu**, na jehož vnímání najednou mělo více času a prostoru. Zvláště když se otevřelo **Kristu**, který svým křížem zboural zeď mezi Bohem a člověkem i mezi lidmi navzájem. Možnost proměny srdce během odpočinku není tak jen něco psychologického, ale i **teologického**.

Milé sestry, milí bratři, **lenochům** je třeba někdy připomenout, aby trochu pracovali a nepříživničili na práci druhých, nebyli parazity světa. Ale **všem ostatním**, především pak **workoholikům**, je nutné připomenout, že **odpočinek** je součástí Božího řádu, už od stvoření, a že i Pán Ježíš k němu vybízí...